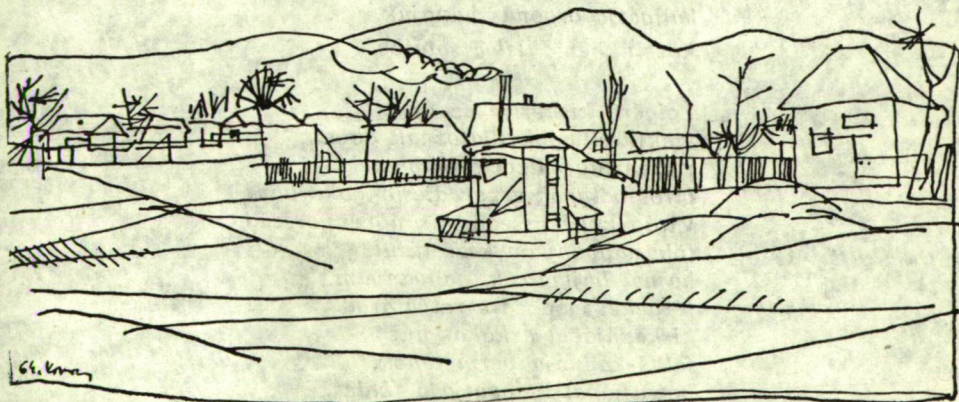

Ballagok öles kerítések mentén,
várva, hogy mögülük
szólitnak majd az ismerősök.
Lelkükről nem vallanak a korhadt deszkák,
sem gumislagos kertek,
sem redőnyök.
Hát hirdessek tíz-egynéhány év előtti
krepp-papír jelszavakat?
Útjára vitték talán e népet
transzparenszek, ütemes tapsok alatt
szédült vezérei,
mikor csak az arcoknak
— de nem a szíveknek! —
kellett kifényleni?
Óh, értelem, döngesd meg végre
a begubódzások deszkakerítését,
lásd, még keskenyek az utak,
mint a hajdani szegénység!
S lapos a város,
mintha lebunkózta volna
valami riadt félelem,
s az önzés tornya
ma is még így tartja fogva.

Itt járok most, e kopott köveken,
hívom az időt,
a világ tág kupoláiból
ideérkezőt;
suhogjon fel, villantsa meg
a jövő ívelt útjait,
melyek mentén gyémánt-honát e nép
megépítheti holnapig!

Kovács Sándor rajza